

РЕШЕНИЕ

№ 7345

гр. София, 04.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 05.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **12270** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. И. Ф., чрез адв. Р. Т., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 24-0262-000145/28.11.2024г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ Е. П., с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на С. И. Ф. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна. Твърди се, че същата е бланкетна и лишена от каквито и да било мотиви. Жалбоподателят отказал проба с техническо средство предвид влошено здраве и медикаменти, които приел непосредствено преди случката и предния ден /паракофдал, съдържащ кодеин/. В тази връзка се сочи, че риска от отчитане на наркотични вещества бил висок, което би се отразило на длъжността, която заемал като военнослужещ с признати постижения, за което прилага доказателства. Моли съда да отмени заповедта като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се представлява. Депозирано е писмено становище от процесуалния представител на жалбоподателя,

който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът, не се представлява по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №24-0262-000145/28.11.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ Е. П., на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на С. И. Ф. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, за това че на 28.11.2024 г., в около 7.53 часа, на път първи клас 6 Х. С. км 142.356 с посока на движение от [населено място] към [населено място] управлявал лек автомобил Шкода Ф. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Сдружение „Здраве без граници“ и при извършена му проверка отказал да бъде изпробван с техническо средство D. D. 5000STK с фабричен номер А.-0033 и поредна проба номер 195 като водача е във видимо неадекватно и превъзбудено състояние. На водача е издаден талон за медицинско изследване 123319.

Видно от Акт за установяване на административно нарушение № GA 1251635/28.11.2024 г., същият е съставен за извършено на 28.11.2024 г. от С. И. Ф. нарушение на чл.174, ал.3, пр.2 ЗДвП, връчен на същата дата на жалбоподателя, при отказ, удостоверен със свидетел.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. В случая оспорената заповед е издадена от мл. Автоконтрольор към ОДМВР С., РУ Е. П., който е упълномощен със Заповед № 517з-2035/14.04.2022 г. да прилага с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл.171, т.1, 2, 2а, 4, 5, б.“а“ и т.6 от ЗДвП. При това положение следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена

в индивидуалния административен акт. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт, поради което доводите на жалбоподателя за бланкетност са несъстоятелни.

Съгласно соченото в заповедта правно основание- чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя, който безспорно е имал качеството на водач на МПС, за това, че на посочената по- горе дата и място управлявал МПС и проверка отказал да бъде проверен с техническо средство. В тази връзка, описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Основанието за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. При това положение настоящият съдебен състав приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а доводът за липса на фактически и правни основания, респ. мотиви за издаване за

неоснователни.

В случая, несъмнено Ф. е имал качеството на водач на МПС, както и неоспорим факт е, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проба с техническо средство за употреба на наркотични вещества. Без да дискредитира посоченото от жалбоподателя, свързано с прием на медикаменти, следва да се има предвид, че това не е основание за отмяна на наложената ПАМ доколкото при положителен резултат от техническото средство водачът разполага с правна възможност да даде кръвна проба, която да установи действителното положение, като в тази връзка му е издаден и връчен талон за медицинско изследване. Релевантен в случая е отказът и същият съставлява самостоятелно основание за налагането на процесната ПАМ, като административният орган действа в условията на обвързана компетентност.

Относно срока за налагане на ПАМ, следва да се има предвид, че съгласно чл. 171, т.1, б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. В случая в процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. Ф. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0262-000145/28.11.2024г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ Е. П., с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на С. И. Ф. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: